

Turczai István

(1957, Tata) költő, író,
műfordító, Babérkoszorú-
díjas, a Parnasszus főszer-
kesztője, Budapesten él

Turczai István

Motetta, 2020

„Ne beszélj Istenről fény nélkül!”
(Püthagorasz)

Úgy van, ami nincsen,
fut a hátgerincen,
felsajdul legbelül,
soha nem teljesül,
nem enged el mégse
a test törekvése,
a köreit rója,
a köreit rója,
nincs megmondhatója.

Ahogy tárul a mély,
egyre több szenvedély,
s mint fohász az eget,
megtartja képzeted,
s el is képzelheted:
ha már fényből lettél,
s jót vagy rosszat tettél,
végül fénné leszel,
végül fénné leszel,
bármennyit vétkezel.

Ahogy égre a nád,
vízre a fény írja,
míg erővel bírja,
sors-szimfóniád.
Zajok és hangsorok
susognak a szélben,
életre ítéltén,
elporló dallamok,
csak az ígéretetek,
csak az ígéretetek
halhatatlanok.

Nem vagy több, ennyi csak,
mint kő a nyelv alatt,
s mire feldadognál,
sírodnál is ott áll
a rákövetkező,
s megnémulva kérdi,
látja, és nem érti,
látja, és nem érti:
„Döbbenet. Ez ő?”
Dobozba zárt idő.

Ha válaszra várna,
úgyis visszafájna,
és nem legyőzhető.
De addig ott a fény,
a te, az ő, az én!
Áldassék a neve.
Áldassék a neve,
ki gondol rád, s megért
élethalálodért.